

LBRIS

We know
books

Larisa Toader

FIFI

și misterul tunelului ascuns

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

Capitolul 1

Punct. Și de la capăt

Fifi se căzni să zâmbească, dar simți că se strâmbă. Parcă ceva ascuțit, ca o gheară, o strângea de piept. Ceva teribil de dureros. Și încă nu-și putea da seama dacă era dorul după Nicolae ori durerea de a nu fi avut niciodată copii.

— La ce te gândești, Fifi? auzi o voce mângâietoare lângă ea.

Bătrâna întoarse capul. Ochii îi înotau în lacrimi. Fratele ei înțelesese. Clatină din cap.

— Nu te mai gândi! Nu-ți face bine. Trebuie să plecăm în curând. Fii puternică! o încurajă el, strângând-o ușor de braț.

Femeia înclină din cap cu vocea gătuită de lacrimi. Așa era. Nu avea vreme de sentimentalisme.

„Trebuie să-mi fac datoria”, își spuse, ștergându-și ochii cu o batistă.

Apoi, îndreptându-se spre oglindă, își verifică machiajul discret. Aplică un puf de pudră pe nasul ce lucea ușor, un pic de ruj pe buze și un strop de parfum după ureche. Pe urmă, după ce își luă poșeta din cuier și pantofii din piele maro, cu toc pătrat, își netezi ușor taiorul subțire, de vară și părul strâns într-un coc sever. Apoi spuse cu o voce

— Sunt gata!

Fernanda o privea cu nesăț și cu o curiozitate mereu crescândă. Fifi din prezent semăna și nu prea cu străbunica ei. Sigur că silueta, obrajii și ochii erau cei pe care îi cunoștea bine. Însă vedea în ea un aer străin și distant, o seriozitate și o răceală pe care străbunica ei nu le avusese niciodată în trecut. Nici ca adult și, cu siguranță, nici pe vremea când era copil.

Dar mai avea ceva ce te îngheța: o tristețe nesfârșită ce părea să nu o părăsească nicio secundă.

Sprijinită de canapeaua pe care nu o recunoștea defel, asistase la discuția celor doi și la pregătirile străbunicii, întrebându-se unde pleca. Hainele elegante pe care le purta păreau să anunțe o vizită importantă, se gândi fata.

Brusc, un țârâit strident o scoase din visare. Fernanda privi cu interes obiectul care făcea zgomotul ciudat. „Visez oare? Din nou?” se întrebă ciupindu-se dureros.

Nu, nu visa însă. Obiectul care scotea sunetul strident era nici mai mult, nici mai puțin decât... un telefon cu roată... așa cum văzuse doar la Noaptea Muzeelor.

Vladi ridică receptorul, ascultă câteva clipe și răspunse ferm.

— Venim acum!

Apoi, apropiindu-se de sora lui, îi întinse brațul cu o politețe din alte vremuri. Fără ezitare, Fifi se sprijini de el și o porniră spre ușa de la intrare care fu imediat deschisă de o mână nevăzută.

Rămasă singură, Fernanda se apropie de obiectul ciudat, telefonul „antic” (de fapt, doar din anii '80), și prinse să-l examineze, încercând să înțeleagă cum funcționa.

Imediat, însă, un alt obiect vechi îi atrase atenția: era un televizor cu un ecran lat, pus pe comodă. Ecranul nu părea neobișnuit, însă avea un burduf tare ciudat în spatele lui, așa cum fata mai văzuse doar la muzeu.

„Oare m-am rătăcit în secolul trecut?” se întrebă deodată îngrijorată, aruncându-și privirea în jur pentru a identifica anul în care se afla. Nimic nu i se mai părea imposibil acum.

Cu doar trei luni în urmă aflase că moșteniseră apartamentul din blocul vechi, rămas nedeschis de peste 70 de ani, și se mutaseră în el. Pe urmă își cunoscuse străbunica de o sută de ani dispărută și revenită în vechiul apartament sub forma unei fantome clevetitoare și răsfățate, în vârstă de doisprezece ani.

Nu mult după aceea, după o serie de dezvăluiri și o împăcare ca-n filme, se întâmplase minunea care-i adusese străbunica înapoi.

Însă nu avusese timp să se bucure de ea. Trebuise să traverseze ea însăși timpul și spațiul, în formă de fantomă temporară, până în secolul trecut, ca să descopere blestemul familiei și să-l înlăture.

Reușise acest lucru, dar probabil că făcuse o greșală imensă care o costase scump: dispăruse. Sau, mai exact, pentru că Fifi nu mai avusese copii, nici ea însăși nu se născuse.

Încă spera că nu era în prezent, că a călătorit în trecutul străbunicii din anii '80, și continua să arunce priviri în jur în căutarea aceluși obiect care să o ajute să ghicească anul în care ajunsese.

Calendarul de pe perete o dezamăgi. Nu era în trecut. Era iunie 2020. Nu plecase nicăieri. Oricât de mult îi displăcea, se afla într-un prezent în care ea nu putea exista.

Probabil că străbunica a păstrat vechiturile astea din comoditate, se gândi apoi, continuând să analizeze camera și preluând, fără să-și dea seama, vorbele bunicii Ecaterina.

Deodată, televizorul de pe perete se deschise singur cu un zgomot sec. Fernanda tresări și se uită la culorile palide ale ecranului, așa cum văzuse doar la televizoarele color din secolul trecut. Părea să înfățișeze un eveniment sobru de genul întâlnirilor de stat.

O tribună înaltă, din lemn cafeniu, înconjurată de drapeluri, apăruse în mijlocul ecranului. În spatele ei se ținea dreaptă, într-un taior elegant, cu cocul țepăn și privirea oțelită, exact persoana la care se aștepta cel mai puțin: Fifi, străbunica ei.

În partea de jos a imaginii era scris cu litere de o șchiopă:

MAMA NAȚIUNII, FERNANDA CATARGIU

Capitolul 2

Mama Națiunii

Cu ochii holbați și gura căscată de uimire, Fernanda privea ecranul televizorului vechi fără să-și poată desprinde privirea de la chipul atât de cunoscut al străbunicii. Sau, mai exact, „Mama Națiunii”, cum era numită în prezent.

Aceasta părea să se fi lansat într-un discurs elaborat despre fericire și progres, despre viitorul minunat al noilor generații și o mulțime de alte lucruri atât de plictisitoare, încât nici măcar Fernanda, care se considera un adevărat șoarece de bibliotecă cu sute de cărți citite până la vârsta ei, cu un vocabular și o gândire peste medie, nu putu să o urmărească.

Discursul străbunicii i se părea atât de complicat și de greu de înțeles, încât renunță să-l mai asculte. Rotițele i se învârtteau în cap cu repeziciune încercând să înțeleagă situația stranie în care se afla.

Brusc, „îi căzu fisa”, cum ar fi spus tanti Rodica, menajera lor de la care învățase pe ascuns expresia, pe vremuri. Era clar, se afla într-un prezent alternativ în care străbunica ei era un „villain”

1 Înțelese exact (arg.)

2 Personaj negativ (en.)

în toată puterea cuvântului. Unul pe care ea, strănepoata, îl va aduce pe calea cea bună doar cu puterile sale speciale de spirit. Încă nu știa exact care erau acestea, dar cu siguranță trebuia să le aibă, doar așa era în toate filmele și cărțile de profil, iar acestea, o știe toată lumea, sunt inspirate din realitate.

Pieptul i se umflă de mândrie la gândul că va fi o adevărată eroină, una care va întoarce lumea la normal, punând fiecare lucru la locul lui. Și chiar dacă poate nu-i va recunoaște nimeni meritele, în sufletul ei va ști că a salvat lumea, se gândi ea cu privirea înflăcărată de emoție și speranță.

Cu ochii țintă către ecranul de unde îi vorbea vocea gravă a străbunicii, Fernanda se întreba dacă societatea în care se afla era o dictatură de genul celei din anii '80 despre care îi povestiseră părinții și bunicii.

— Sigur că da, așa trebuie să fie, își spunea ea tot mai convinsă, privind în jurul camerei și descoperind multele obiecte vechi, în locul celor moderne cu care era obișnuită.

Încă nu știa cum o va face, însă hotărârea ei era luată: va salva lumea. Era în acel moment al visării când ușa se deschise și în pragul ei apăru persoana care îi ocupa gândurile în totalitate: Fifi.

Imaginea de pe ecran dispăruse de câteva minute, dar Fernanda, furată de gândurile ei de vitejie, nu băgase de seamă.

Bătrâna înainta în cameră cu mișcări domoale și calculate, ascultând doar cu o ureche ce îi spunea o femeie înaltă cu haină militară și mers soldățesc.

Aceasta părea să-i povestească o întâmplare amuzantă, deoarece colțurile gurii i se mișcau într-un zâmbet necontrolat. Până și Fifi zâmbi amuzată atunci când istoria fu încheiată.

— Îți mulțumesc, draga mea, anecdotele tale mereu îmi înveselesc ziua. Sunt neprețuite! spuse cu voce mângâietoare, punând o mână pe brațul însoțitoarei ai cărei ochi se luminau de bucurie.

— Vă mulțumesc, doamnă! răspunse ofițerul cu glas de tunet.

Fernanda tresări. Ar fi recunoscut acea voce dintr-o mie. Și, chiar înainte ca silueta familiară în uniformă militară cu tunică și pantaloni ofițerești să-i apară în fața ochilor, inima îi șopti adevărul: ofițerul era nimeni altul decât bunica ei, Ecaterina Stamatescu, din ai cărei ochi se revărsa o adorație nesfârșită față de străbunica Fifi. Așa cum Fernanda n-o văzuse și nici nu credea că avea să o vadă vreodată.

— Ești o femeie deosebită, Caty, îi spuse Fifi însoțitoarei sale, mângâind-o pe braț. Încă nu înțeleg cum de niciunul dintre camarazii tăi nu te-a „furat” să te facă soția lui. Sau invers, completă ea zâmbind.

Ecaterina izbucni într-un râs năvalnic, măgulită de vorbele celei pe care o admira necondiționat. Nu mai părea deloc deranjată de forma de alint folosită de Fifi ca pe vremuri; dimpotrivă, ar fi spus Fernanda, care o privea cu o uimire crescândă.

— Și eu cred că ar fi fost mai degrabă invers, eu l-aș fi „furat” pe mire. În neamul nostru se obișnuia adesea. Știți doar că jumătate au fost militari, iar

cealaltă jumătate, tâlhari și haiduci, în funcție de domnie. Dar n-a fost să fie... Uneori mă gândesc că poate cel hărăzit mie nu s-o fi născut... bubui vocea ofițerească încercând să glumească.

Fetița nu-și putu opri o tresărire. Câtă dreptate avea... se gândi ea nostalgică.

— Îmi amintesc de o poveste de pe vremea domnitorului Caragea, când... începu să bubui iar vocea căpitănesei, dar se opri brusc la un semn de nerăbdare din partea lui Fifi. Anecdotele ei erau amuzante, însă destul de greu de urmărit.

— Sunteți obosită? Doriți să vă las să vă odihniți? bubui vocea cu simpatie.

Ca una obișnuită să comande în fața detașamentului de soldați, era învățată să vorbească tare și răspicat ca să fie auzită până departe. Răsunau geamurile atunci când spunea ceva, deși făcea mari eforturi ca să-și domolească impetuoșitatea și glasul, în special în interior.

— Da, draga mea, îți mulțumesc. Mâine vom vorbi despre problema pe care mi-ai semnalat-o și o rezolvăm cât mai repede.

— Da, doamnă! răsună iarăși vocea și, salutând-o cu o venerație adâncă pe bătrâna fragilă, porni spre ușă cu pașii ei cadentați.

Podelele duduiau sub mersul ei de soldat și zgomotul se auzi mult timp, răspândit în întreaga clădire ca și cum aceasta s-ar fi trezit brusc la viață.

Fifi se așeză pe canapea și își scoase pantofii cu toc pătrat, cu un suspin de ușurare.

— În sfârșit, puțină liniște, oftă ea obosită privind spre ecranul întunecat care se închisese

singur.

O tristețe adâncă păru să se aștearnă pe fața bătrânei.

— Of, Nicolas, șopti ea cu evlavie, oare ce ai zice dacă ai vedea asta? Ai fi mulțumit de mine? Sau dezamăgit? Lumea de azi a devenit atât de dificilă! Oare să continuăm pe drumul pe care am pornit cu zeci de ani în urmă sau e vremea pentru o schimbare? șopti ea gânditoare și își închise ochii extenuată. Sunt atât de obosită! continuă cu voce tare, așa cum fac oamenii în vârstă atunci când nu au cu cine să vorbească.

Cu privirea ațintită în depărtare, Fifi părea să-și retrăiască trecutul.

— Fantoma asta, murmură ea, mi-a amintit de mine în copilărie. Cât de mult m-am schimbat! Străbunică... șopti ea cu un zâmbet. Cum ar fi fost oare? Mai rău? Sau mai bine? se întrebă cu voce tare.

— Mai bine, normal, nu se putu abține să comenteze Fernanda, știind că, oricum, nu putea fi auzită ori văzută.

— Hm, da, s-ar putea să fi fost mai bine, completă Fifi îngândurată.

Fernanda se uită la ea mirată. Oare să o fi auzit? Sau era doar o coincidență?

— Cu toate astea, Vladi continuă să îmi repete că, dacă aș fi avut copii, n-aș mai fi avut timp să mă ocup de misiunea mea cea adevărată, aceea de a conduce țara către viitorul de azi...

— Vladi e un neghiob... pufni Fernanda cu dispreț, folosind o expresie des utilizată de bunica